

SURNUTEPUHA

JUMALATEENISTUS

Eskilstunas FORSI kirikus

25. novembril 1979.a.

Teenib : Õpetaja A. KAARME.

Organist: Helilooja R.HEINMETS.

**Kiriku korjandus: Mahajäänud haudade
korrastus Fondi heaks.**

Kõik liha on kui rohi. Kõikk au kui lilleke
 Ei jäädvat aset tohi Nad saada endale
 Tuul puhub öie maha, Siis kõik näib hävinud-
 Ei kohta tunda taha, kus lill kord öitsenud.

Sest mõtle inimene: mis ilmas nõuad sa,
 See kõik on üürikene, Ning peab kaduma;
 Kui lillekene aasal Nii kasvavad öitsed sa
 Ning kõige liha kaasas Pead põrmu langema.

Kui selle peale loodad mis sõna töötab,
 Kui sealt sa elu ootad, Siis elu sulle saab.
 Ehk võitlemist sul kaua, jääb sulle siiski võit
 Ja kumab üle haa Sull uue elu koit.

Ma tean kes saatjaks mul, Kes armu kätel kannab,
 Kes öhtul, hommikul Head nõu ja abi annab.

Ma usun Isa arm On kõigil ligidal,
 Ka nõdremgi kui põrm On armas Jumalal.

See usk mind röömsaks teeb Mind lootusega
 täidab,

Mull kodust kõneleb Ning üles poole näitab,
 Kus ootab rahumaa, Kui ükskord väsind rind
 Läeb vaevast puhkama-Kui Isa kutsub mind.

Sind Jumal, tahan igatseda, Sind tahan nõuda
 minu kroon,

Ja lõpmata sind armastada, Ka siis kui raske
 vaev mul on.

Kuni ma elu lõpetan, Sind Jeesus armastan.

Ma olen võidu saanud Ja jõudnud rahule,
 Arm on mind lunastanud, Sest ärge leinake!
 Jah, armsad, kuivatada Nüüd võtke pisarad!
 Mis võiks teid kurvastada? Ma pärin rahumaad.

Ole ustav surmani, Siis sul Issand krooni annab,
 Võitlusest ta viimati Rahumaale siis su kannab.
 Ära väsi ilalgi, Ole ustav surmani!

Ole ustav surmani! Kui su rist sul rängaks läeb,
 Heida palves põlvili, Küll su hing siis abi näeb.
 Päästja ette valu vii, Ole ustav surmani!

Ole ustav surmani. Maine teekond lõpeb pea.
 Isa rinnal vaiksesti Siis sa puhkad, seal sul hea,
 seal sa õnnis alati. Ole ustav surmani.

Ma otsin tarkust eluteele Su sõna varaaitadest,
 Et elulaev viiks rahuveele Mu viimaks läbi tormidest.
 See õnnelik su juures taevas, kel silmist siht ei
 kadund vaevas.

Küll lapsepõli kiirest kaob Ja noorusaeg kui muinas-
 jutt.

Aeg päivist aastavihku seob-Ma tunnen kaduvuse tõtt
 Kuid süda palub Isa anna, Et võiduvihke kord võin
 kanda.